

לעזוב את העושה / הרב אליעזר קשתיאל

בסיומה של תפילת נעילה, בשיאו של היום הקדוש, מתברר שמטרת הוידי ומטרת היום העליון היא אחת – "למען נחדל מעושה ידינו". אנו חוזרים על הביטוי הזה פעמיים. כביכול, כל הידויים הארוכים, כל התפילות, כל תשובת יום הסליחה והכפרה, לא באו אלא בכדי שנפסיק לגנוב, בכדי שנחדל מעושה ידינו. כי באמת, כל פעם שאנו משתמשים בכוחות שנתן לנו הקב"ה למטרה לא נכונה אנו קצת גונבים, אולי קצת הרבה (הרב סולובייצ'יק, "על התשובה").

הקב"ה נתן לנו שכל, רצונות, רגשות, חושים ובריאות. הקב"ה נתן לנו נכסים, ממון וכישרונות, את כל אלו הוא נתן לנו למטרות מסוימות, לייעודים נעלים וראויים. וכשאנו לוקחים את המתנות הללו למטרות הפוכות חלילה מרצונו, אנו מועלים, מועלים באמון, מועלים בדבר החמור ביותר. בעצם, תשובה זאת השבת גזלה. כמו שהגזלן מחויב להשיב את הגזלה, אומר הזוהר הקדוש שכשאנחנו עושים תשובה אנחנו בעצם משיבים גזלה. משיבים את הכוחות, את החיים ואת הכישרונות אל ייעודים המקורי, אל מטרתם.

אנו דופקים בדלת, ומבקשים ממלך מלכי המלכים את החיים, בהשאלה, לעוד שנה. אנו מבקשים את האמון, ובתמורה עלינו לתת את מילתנו, את האמון שלנו. אחרת אשמנו, בגדנו, גזלנו.

הגזל היומימי שלנו הוא כשאנו שוכחים לברך את נותן המתנות (הראי"ה, עין איה). התיקון הגדול הוא לברך. בערב יום הכיפורים מרבים בסעודות, מרבים בברכות, ברכות בכוונה, ברכות מכל הלב, ברכות מאהבה, ברכות שמתקנות במעט את אותה שכחה, את אותו עושה.

בעז"ה, הברכות הללו שנברך בערב יום הכיפורים הבעל"ט יהוו לנו תמרור, דרך וציון. לזכור תמיד את נותן הברכות, את מקור הברכות בכדי שחיינו יהיו מקור של ברכה, שיותר ויותר מעשים שלנו יהיו מאופיינים כמעשים מבורכים.

אנו דופקים בדלת,
ומבקשים ממלך מלכי
המלכים את החיים,
בהשאלה, לעוד שנה.

שנה טובה ומבורכת גמר חתימה טובה